

Arrest

nr. 172 029 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar op dat ogenblik nog minderjarige kind X, en X, die verklaren van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 14 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 september 2013 de beslissing waarbij deze verblijfsaanvraag

onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 12 februari 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 14.09.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[W., Z.] [R.R.: ...]

nationaliteit: China

geboren te [...] op [...]

[Z., X.] [R.R.: ...]

nationaliteit: China

geboren te [...] op [...]

[Z., C.] [R.R.: ...]

nationaliteit: China

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 17.09.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 8185; EHRM Decision, 25 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM; Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is dus niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk maakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Het advies van een arts-adviseur van 17 september 2013 waarnaar wordt verwezen en dat verzoekers samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en waarvan verzoekers niet betwisten dat dit integraal deel uitmaakt van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.09.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 31.07.2012 blijkt dat het beschreven mutisme (weigert te praten) door aanpassingsstoornis actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. Bij terugkeer naar het land van herkomst zal deze "aandoening" overigens direct verholpen zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en het voorwerp van huidig beroep

2.1. Het beroep tot nietigverklaring werd op 6 maart 2014 ingediend door onder meer mevrouw Z. W., optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van C. Z. Op 4 mei 2015 is C. Z. echter meerderjarig geworden, zodat mevrouw Z. W. hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. C. Z. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

2.2. Verzoekers geven in de aanvang van hun verzoekschrift aan ook de nietigverklaring te vragen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eveneens op 17 september 2013 zou zijn gegeven. Een dergelijke beslissing werd door hen evenwel niet gevoegd bij hun verzoekschrift. Gelet op de stukken van het dossier kan de Raad ook niet vaststellen dat op voormelde datum een dergelijke beslissing zou zijn genomen, of kennis nemen van de motieven die dan aan een dergelijke beslissing ten grondslag zouden hebben gelegen. Evenmin gaan verzoekers in hun verzoekschrift verder in op de redenen die zouden nopen tot de nietigverklaring van een dergelijke beslissing. In fine van het verzoekschrift geven verzoekers ook enkel nog aan de nietigverklaring te vragen van de beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ter terechtzitting hierop gewezen, brengen verzoekers ook niet de vereiste duidelijkheid ter zake en stellen zij dat het waarschijnlijk een materiële vergissing betreft waar zij op de eerste pagina van hun verzoekschrift aangaven ook een bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten. Gelet op wat voorafgaat, wordt huidig beroep geacht enkel te zijn gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van 17 september 2013, minstens enkel ontvankelijk te zijn voor zover het is gericht tegen deze laatste beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“De arts-adviseur stelde het volgende in zijn medisch advies:

[...]

Verzoekende partij is het niet eens met deze argumentatie omwille van de volgende redenen.

1. Er dient opgemerkt te worden dat de grond die door verwerende partij werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoerd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (B.S. 6 februari 2012). Uit de voorbereidende werken blijkt dat deze zogenaamde medische filter tot doel heeft om oneigenlijk gebruik van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tegen te gaan: "Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging." (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).

Het advies van de arts-adviseur laat echter niet toe om daarin te begrijpen dat een 'manifest gebrek aan ernst' werd vastgesteld, enkel dat het leven of de fysieke integriteit van verzoeker heden niet onmiddellijk in gevaar is. Deze twee zaken kan men niet zomaar gelijkstellen.

Verwerende partij toont op geen enkel moment aan dat verzoekers' ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont, en past de medische filter bijgevolg te beperkend toe. Indien verwerende partij meende dat er sprake was een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoonde, had men dit moeten motiveren, quod non in casu.

De arts die verzoeker persoonlijk onderzocht stelde vast dat verzoeker wel degelijk ernstig ziek is, en er geen sprake is van een banale ziekte die het toepassen van de medische filter zou kunnen rechtvaardigen. Verwerende partij ging dan ook te kort door de bocht door verzoekers' aanvraag tot medische regularisatie door middel van de medische filter onontvankelijk te verklaren.

2. Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt dat een vreemdeling een machtiging tot verblijf kan krijgen indien deze persoon lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of indien deze ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Artikel 9ter Vreemdelingenwet is bijgevolg tweeledig: iemand komt in aanmerking voor een machtiging tot verblijf indien aan één van de twee voorwaarden is voldaan.

Indien we kijken naar het tweede criterium vervat in artikel 9ter, komt men in aanmerking indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit criterium vereist bijgevolg dat er gekeken wordt of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Men kan niet louter op basis van verzoekers' ziekte en zonder de Behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te bekijken, bepalen of dit tweede criterium vervat in artikel 9ter al dan niet vervuld is.

Verzoeksters' zoon kampt met ernstige psychologische problemen. Verwerende partij oordeelde dat deze ziekte geen recht geeft op een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter. Verwerende partij oordeelde bijgevolg dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer doordat er geen adequate behandeling voorhanden is. Verzoekster vraagt zich af hoé verwerende partij tot deze conclusie kon komen zonder nader te kijken naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling.

Louter op basis van verzoekers' ziekte kan men immers deze conclusie niet trekken. Het gegeven dat verzoekers ziekte niet de graad van ernst zou vertonen die vereist wordt door artikel 3 EVRM, brengt niet met zich mee dat verzoeker niet blootgesteld zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst indien zou blijken dat er geen adequate behandeling voorhanden is. Een ziekte die in België, waar verzoeker wel toegang heeft tot zijn levensnoodzakelijke medicijnen en behandeling, niet noodzakelijk aanleiding geeft tot een kritieke gezondheidstoestand of die zich niet in een vergevorderd stadium bevindt, kan van een heel andere orde zijn in verzoekers' land van herkomst. De behandelbaarheid van de aandoening bepaalt wel degelijk mee of het om een aandoening in de zin van artikel 9ter, §1 gaat of niet. Het is namelijk niet omdat men in België 'geen levensbedreigende ziekte' heeft dat men dat ook heeft in het land van herkomst. Het is niet omdat men in België behandeld wordt en hierdoor een menswaardig leven leidt, dat dit ook zo is indien men teruggestuurd wordt naar het land van herkomst. De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst maken derhalve een onlosmakend onderdeel uit van de beoordeling of het om een ziekte gaat die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is met andere woorden niet de abstracte ziekte op zich, maar de concrete manifestatie ervan en de risico's die ermee gepaard gaan die beoordeeld dienen te worden.

Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling zal verzoekers' gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoeker zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Door op geen enkel moment te bekijken of de noodzakelijke behandeling wel toegankelijk of beschikbaar is in verzoekers' land van herkomst, schendt de bestreden artikel 9ter Vreemdelingenwet. Louter op basis van verzoekers' ziekte kan men immers niet concluderen dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hierdoor ging verwerende partij verder ook duidelijk onzorgvuldig en onredelijk te werk, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel geschonden werden.

3. Tot slot is verzoeker van mening dat hij geen effectief rechtsmiddel heeft om de bestreden beslissing aan te vechten.

Het Grondwettelijk Hof heeft op 16 januari 2014 in het arrest nr. 1/2014 immers geoordeeld dat een annulatieberoep bij uw Raad, in geval dat er een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM wordt aangevoerd, geen effectief rechtsmiddel uitmaakt. Het garandeert immers niet dat nieuwe elementen in overweging zullen genomen worden, onderzoekt enkel de wettigheid en werkt niet schorsend:

"B.4.2. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

«Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ».

Artikel 13 van hetzelfde Verdrag bepaalt :

«Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ». (...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de, schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21, januari 2011, M. S. S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B. 5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M. S. S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. "

Aangezien verzoeker in casu een verdedigbare grief aanbrengt onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat ruimer is dan artikel 3 EVRM maar het artikel ook omvat, nl. een onmenselijke of vernederende behandeling wegens het gebrek aan beschikbare, adequate gezondheidszorg in zijn thuisland, voldoet een annulatieberoep bij uw Raad volgens het Grondwettelijk Hof niet aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals voorgeschreven door artikel 13 EVRM."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op medische problemen van derde verzoeker onontvankelijk verklaard, omdat een ambtenaar-geneesheer in een advies van 17 september 2013 vaststelde dat de ingeroepen medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Dit advies waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, werd samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht en verzoekers betwisten niet dat dit kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing.

In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat derde verzoeker lijdt aan mutisme door een aanpassingsstoornis. Hij stelt vast dat deze aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Verder is hij van mening dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert en dat bij terugkeer naar het land van herkomst deze “aandoening” direct zal zijn verholpen. Hij besluit dat er bijgevolg evenmin sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekers betogen dat het advies van de arts-adviseur hen niet toelaat te begrijpen waarom er sprake is van een manifest gebrek aan ernst van de aandoening derwijze dat toepassing kan worden gemaakt van de zogenaamde ‘medische filter’ vervat in artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat in het advies enkel kan worden gelezen dat het leven of de fysieke integriteit van derde verzoeker heden niet onmiddellijk in gevaar is, en zulks niet kan volstaan. Dit betoog van verzoekers mist evenwel feitelijke grondslag. Zo heeft de arts-adviseur zich in casu in zijn advies geenszins beperkt tot de vaststelling dat er geen onmiddellijk gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit, doch ook op duidelijke wijze aangegeven op welke gronden hij oordeelt dat kennelijk geen aandoening voorligt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland, met name nu enerzijds ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening als die van derde verzoeker zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin en anderzijds de aandoening bij terugkeer naar het land van herkomst direct zal zijn verholpen. Aldus blijkt wel degelijk op welke gronden de arts-adviseur van mening is dat de aandoening een manifest gebrek aan ernst vertoont in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij gaf zo onmiskenbaar aan dat geen onmiddellijk gevaar dreigt voor het leven of de fysieke integriteit en geen medische behandeling is vereist.

Voormelde motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers tonen aan de hand van hun uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. Verzoekers geven in hun uiteenzetting van het middel in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door de arts-adviseur van de ingeroepen gezondheidstoestand. Het middel dient te

worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM omvatten (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs.229.072 en 229.073).

In een eerste onderdeel van het middel betogen verzoekers andermaal dat het advies van de arts-adviseur hen niet toelaat te begrijpen waarom er sprake is van een manifest gebrek aan ernst derwijze dat toepassing kan worden gemaakt van de zogenaamde ‘*medische filter*’ vervat in artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. In dit verband werd evenwel reeds vastgesteld dat de arts-adviseur wel degelijk heeft geoordeeld op welke gronden hij besluit dat de aandoening een manifest gebrek aan ernst vertoont in het licht van de toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nu hierin wordt aangegeven dat de aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en daarnaast geen medische behandeling is vereist. De arts-adviseur stelde zo dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert en dat bij terugkeer naar het land van herkomst deze “*aandoening*” direct zal zijn verholpen. Zoals ook reeds werd opgemerkt, gaan verzoekers er ten

onrechte vanuit als zou de arts-adviseur louter hebben gemotiveerd dat geen onmiddellijk gevaar voor het leven of de fysieke integriteit blijkt.

Verzoekers stellen op bijzonder algemene wijze dat de behandelende arts vaststelde dat derde verzoeker ernstig ziek is en het geen banale aandoening betreft en dat zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling de gezondheid van derde verzoeker er zwaar op achteruit zal gaan, doch aan de hand van een dergelijk betoog dat zij op geen enkele wijze ondersteunen met concrete medische vaststellingen, weerleggen zij de vaststellingen door de arts-adviseur nog niet dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf de aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan gunstig evolueert en deze daarenboven direct verholpen is bij terugkeer naar het herkomstland. Verzoekers geven aan dat de behandeling noodzakelijk zou zijn om het leven van derde verzoeker te verzekeren, doch duiden niet uit welk medisch stuk zulks dan wel moet blijken. De Raad benadrukt bovendien dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Het gegeven dat het advies van de arts-adviseur eventueel strijdig zou zijn met de door verzoekers neergelegde medische attesten en dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur, kan op zich ook nog niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de art-adviseur inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attest (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen. Verzoekers tonen zulks niet met concrete argumenten aan. Daarnaast blijkt in de situatie waarin wordt vastgesteld dat enerzijds er actueel geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit en anderzijds een behandeling niet noodzakelijk is, ook niet dat het kennelijk onredelijk of in strijd met de wet zou zijn waar de arts-adviseur een manifest gebrek aan ernst van de aandoening in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vaststelt en toepassing maakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond vervat in artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Aldus kan evenmin worden vastgesteld als zou de arts-adviseur de zogenaamde '*medische filter*' te beperkend hebben toegepast.

In een tweede onderdeel van het middel betogen verzoekers dat het tweede luik van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet of niet voldoende is onderzocht. Zij stellen dat hiervoor immers steeds moet worden nagegaan of een adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

De Raad wijst er evenwel op dat de arts-adviseur er geenszins toe is gehouden na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst behandelingen kan krijgen indien hij heeft vastgesteld dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, precies doordat er geen medische behandeling nodig is (RvS 14 juni 2016, nr. 235.045). Nu verzoekers de beoordeling door de arts-adviseur niet weerleggen dat een medische behandeling niet nodig is, blijkt niet dat zij dienstig kunnen betogen dat ten onrechte geen onderzoek werd verricht naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

In zoverre verzoekers in dit verband opnieuw stellen dat het gegeven dat geen graad van ernst voorligt zoals vereist door artikel 3 van het EVRM nog niet betekent dat derde verzoeker in zijn herkomstland niet zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling indien zou blijken dat aldaar geen adequate behandeling voorhanden is, herhaalt de Raad dat de arts-adviseur in zijn advies zulks geenszins voorhoudt. Verzoekers gaan er onterecht vanuit als zou de arts-adviseur zich in zijn advies hebben beperkt tot de vraag of er sprake is van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, hetgeen vereist dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte. Zoals reeds werd geduïd, heeft de arts-adviseur eveneens aangegeven dat volgens hem een behandeling van de aandoening niet noodzakelijk is. Hiertoe stelde hij allereerst vast dat de aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert. Daarenboven was hij van mening dat de aandoening bij terugkeer naar het land van herkomst direct zal zijn verholpen. Op deze gronden, en niet op grond dat geen kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand blijkt, weerhield de arts-adviseur geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. In zoverre verzoekers er nog op wijzen dat een ziekte die in België onder controle is en niet levensbedreigend is van een heel andere orde kan zijn in het herkomstland, gaan zij opnieuw voorbij aan de voormelde vaststellingen van de arts-adviseur op

basis waarvan hij besloot dat een behandeling niet noodzakelijk is. Hij heeft aldus wel degelijk onderzocht of de aandoening indien hiervoor geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst aanleiding geeft tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, doch oordeelde dat dit niet het geval is.

Het betoog van verzoekers laat de Raad niet toe vast te stellen dat de bevindingen van de arts-adviseur gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding of dat deze op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekers laat niet toe vast te stellen dat de arts-adviseur zijn advies niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad allereerst dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, laat staan een beslissing tot gedwongen verwijdering van het grondgebied, doch deze enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoekers om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische redenen wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567). Vermits de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, kunnen verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig niet dienstig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Daarenboven wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulementverplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). In

casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. Er blijkt geenszins dat de gezondheidstoestand van derde verzoeker kritiek is of dat er sprake is van een vergevorderde ziekte-toestand. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel weerleggen verzoekers het gestelde door de arts-adviseur verder niet dat een medische behandeling niet noodzakelijk is. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze omstandigheden niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Verzoekers zijn ten slotte van mening dat artikel 13 van het EVRM wordt miskend, omdat zij niet zouden beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de bestreden beslissing. Zij verwijzen naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014.

De Raad stelt vast dat verzoekers met voormelde uiteenzetting niet aantonen dat de bestreden beslissing is genomen met miskening van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. Verzoekers' kritiek laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing. De aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel omvat en niet blijkt dat verweerder reeds overging tot de tenuitvoerlegging van enige verwijderingsmaatregel. Verzoekers kregen de facto de kans om hun middel aan de Raad ter kennis te brengen en te laten onderzoeken. Bij de bespreking van het middel is ook gebleken dat verzoekers geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maken. Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM werd niet weerhouden. Verzoekers' standpunt dat zij niet over een effectief rechtsmiddel konden beschikken en dat artikel 13 van het EVRM is geschonden, mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad wijst ook nog op het recentere arrest nr. 111/2015 van het Grondwettelijk Hof van 17 september 2015.

3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS